

Že je stal pred vhodom k »črnemu orlu«. Makso pa je hitel dalje. Samo še petnajst korakov je bil oddaljen od onega.

In tedaj si ni bil več v svesti svojega dejanja in nedejanja; lotilo se ga je neko blazno veselje. Postal je, vzdignil samokres in — meril.

Ali v tem hipu je izginil Pavlovič v »črnem orlu«.

Makso je zajechal, ali kakor bi trenil, se je vzdramil iz one omotice. Ta globoki vzdihljaj mu je olajšal notranjost, in kakor težka mora se mu je odvalilo od prsi, in grozno in jasno mu je stalo pred duševnimi očmi, kaj bi bil skoro učinil.

Potegnil je levico preko čela in si obrisal debele znojne kaplje, ki so stale na njem.

In vtaknil je samokres zopet za pas . . .

Ko je prižigal čez nekoliko minut luč v samotni svoji sobi, je bil že skoro popolnoma miren. Samo na obrazu se mu je čitala ne- navadna izmučenost.

Legel je na divan. Roke so se mu še tresle od prestane grozne razburjenosti, a ustnice so mu šepetale:

»Moj Bog, moj Bog! Ali je res nikdar ne pozabim?«

(Dalje prihodnjič.)

LISTEK.

Dva nova groba. — † Lujiza Pesjakova. Ko so se jele vračati pevke s toplega juga, se je poslovila s slovenskega Parnasa ptica, ki nam je prepevala dalje, nego traje navadna doba človeškega življenja. Dne 31. marcija je preminila odlična slovenska pesnica Lujiza Pesjakova. V pesniškem vzdušju ji je klila mladost, saj se je solnčila ob duševnih žarkih doktorja Franceta Prešerna, ki je bil koncipijent njenega očeta dra. Chrobata. Občujoč z našimi odličnimi pesniki: z Levstikom, s Cimpermanom in dr. je pozneje ustvarjala in spolnjevala svoje poezije. Nad vse je ljubila dična pokojnica našo mladino. Nji je posvečena velika večina njenih pesniških proizvodov. Starejši »Vrtci« so polni nežnih pesmic, katere je zasadila vanje Lujiza Pesjakova. Dasi gosposke rodbine hči, ni zame- tavalala preprostega naroda, izmed katerega je rada zajemala snovi svojim poezijam. Kako ljubek je n. pr. dramatiški prizor »Na Koprivniku«! Ni nam mogoče danes opisati vrlin Lujize Pesjakove, njenih slovstvenih del, njenih zaslug za vzgojo slovenske mladine, njene velike ljubezni do umetnosti — to stori skoro spretnejše pero — ob njenem grobu priznajmo žalujoč: Ločila se je od nas znamenita slovenska žena, kateri je za vsekdar zagotovljeno častno mesto v naši prosvetni zgodovini.

† Dr. Jernej Zupanc. Malo dni potem — dne 11. aprila — je umrl starosta slovenskih rodoljubov: osemnosemdesetletni beležnik, bivši prvomestnik